

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 466/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Pandym, advokátska kancelária, L. Kossutha 99, Kráľovský Chlmec, vo veci namietaného porušenia základného práva byť stíhaný alebo pozbavený osobnej slobody iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona zaručeného v čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 9/2015 z 24. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2015 doručená a 24. augusta 2015 doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ], Vrúcko 165, t. č. v Ústave na výkon väzby Žilina (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva byť stíhaný alebo pozbavený osobnej slobody iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona zaručeného v čl. 7 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 9/2015 z 24. júna 2015.

Zo sťažnosti, z jej doplnenia a príloh vyplýva, že Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 28 T 53/2013 z 5. decembra 2013 podľa § 244 ods. 1 písm. c), § 215 ods. 1 písm. d) a § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zastavil trestné stíhanie sťažovateľa pre organizátorstvo a návod trestného činu vraždy v štádiu pokusu podľa § 10 ods. 1 písm. a) a b), § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) z dôvodu, že trestné stíhanie bolo premlčané.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) sťažnosť, ktorú Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 2 To 18/2014-1587 z 12. marca 2014 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Rozhodnutie súdu druhého stupňa napadol generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) dovolaním z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku s odôvodnením, že vo veci konajúce všeobecné súdy sa dôsledne neriadili ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, keď trestné stíhanie zastavili.

O dovolaní generálneho prokurátora najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom sp. zn. 1 Tdo 9/2015 z 24. júna 2015, v ktorom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 18/2014 z 12. marca 2014 a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku bol porušený zákon v ustanoveniach § 193 ods. 1 písm. c), § 244 ods. 1 písm. c) a § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, § 219 ods. 1 a 2 písm. b) a § 67 ods. 1 písm. b) Trestného

zákona v prospech sťažovateľa. Uznesenie krajského súdu podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil, rovnako ako aj uznesenie okresného súdu z 5. decembra 2013 a okresnému súdu prikázal vec v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

Podľa presvedčenia sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Tdo 9/2015 z 24. júna 2015 porušil jeho základné právo zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 7 ods. 1 dohovoru, pretože na základe tohto rozhodnutia je sťažovateľ trestne stíhaný za „premlčané skutky“.

Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd „*zákonné ustanovenia vykladá nesprávne a jednostranne v neprospech sťažovateľa*“. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd a krajský súd „*správne dospeli k záveru, že trestné stíhanie je premlčané*“, a teda nie je zrejmé, „*čo vlastne Najvyšší súd SR vytýka súdom nižších stupňov. Preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.*“.

Ako sťažovateľ ďalej uvádza, „*Dovolací súd si... nekriticky osvojil názor a argumentáciu Generálneho prokurátora... a bez náležitého právneho zdôvodnenia spochybnil právne závery, ku ktorým dospeli súdy nižších stupňov. Svojím rozhodnutím dovolací súd reparuje nesprávny postup orgánov prokuratúry, napomáha prokurátorovi, napráva jeho pochybenia a tým porušuje zásadu rovnosti strán.*“.

Sťažovateľ trvá na tom, že „*okresný i krajský súd pri rozhodovaní dospeli k správny právny záverom. Nesprávny je názor dovolacieho súdu*“, pretože ak by bola akceptovaná argumentácia a závery dovolacieho súdu, „*potom inštitút premlčania nemá opodstatnenie... a žiadne trestné stíhanie sa nikdy nepremľčí.*“.

Napokon sťažovateľ uvádza, že „*Záveru, ku ktorým dospel dovolací súd sú v protiklade aj so zásadami, na ktorých je postavený a budovaný trestný proces. Dovolací súd... napomáha jednostranne prokurátorovi, reparuje jeho právne zlý postup a tým porušuje zásadu rovnosti strán.*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa Čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa Čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 9/2015 z 24. júna 2015 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 9/2015 z 24. júna 2015 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 263,78 €..., ktoré je povinný zaplatiť Najvyšší súd Slovenskej republiky... na účet jeho právneho zástupcu – advokáta JUDr. Petra Pandyho, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ (v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje,

akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení iných práv uvedených v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd za predmet sťažnosti považoval namietanie porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva zaručeného v čl. 7 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 9/2015 z 24. júna 2015, ktoré sťažovateľ považuje za nepreskúmateľné, porušujúce zásadu rovnosti strán trestného konania z dôvodu napomáhania príslušnému prokurátorovi, reparačným jeho nesprávny postup, a v dôsledku ktorého je sťažovateľ trestne stíhaný za „premlčané skutky“.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho práva zaručeného v čl. 7 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd poznamenáva, že už zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva neopodstatnenosť uvedenej námietky. Sťažovateľ jednak v texte sťažnosti neuviedol žiadnu argumentáciu, ktorá by čo i len náznakom svedčila o tom, že by konanie, pre ktoré je trestne stíhaný, nebolo možné v čase spáchania skutku kvalifikovať ako trestný čin a jednak sťažovateľ nebol do podania sťažnosti ústavnému súdu „odsúdený“, a už vôbec nie právoplatne, a teda mu nebol uložený žiaden

trest, správnosť uloženia ktorého by bolo možné z hľadiska ochrany práva zakotveného v čl. 7 ods. 1 dohovoru posúdiť. Je evidentné, že námietka o porušení označeného ustanovenia dohovoru je v aktuálnej situácii sťažovateľa zjavne neopodstatnená, čo je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom najvyššiemu súdu vytýkané skutočnosti, ako napríklad nesprávny výklad zákonných ustanovení v dovolacom konaní, nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia, nesprávnosť vyvedených právnych záverov (názorov), porušenie rovnosti strán a pod., sa týkajú ochrany základných práv upravených v čl. 46 a nasl. ústavy, t. j. základných práv na súdnu ochranu (pozri napr. čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy), ktorých porušenie však sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu nenamieta. Napriek tomu ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu z hľadiska dodržania ochrany základných práv sťažovateľa, a to jednak z dôvodu vyhnúť sa prílišnému formalizmu, ako aj s prihliadnutím na to, že rozsudkom najvyššieho súdu boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými bolo trestné stíhanie sťažovateľa zastavené, a teda v jeho dôsledku je sťažovateľ naďalej trestne stíhaný. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tomto konkrétnom prípade pripustil možnosť preskúmania dovolacieho rozhodnutia z hľadiska jeho ústavnoprávnej konformity aj na základe namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, t. j. byť trestne stíhaný z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, keďže je sťažovateľ presvedčený, že jeho trestné stíhanie je premlčané.

Ústavný súd zároveň považuje za potrebné zvýrazniť, že podľa konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo

kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 9/2015 z 24. júna 2015, z relevantnej časti odôvodnenia ktorého vyplýva:

„Dovolací súd sa nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, že právnym posudzovaním konania obvineného oproti obžalobe by súd napomáhal prokurátorovi a porušoval zásadu rovnosti strán.

Úlohou súdu síce nie je naprávať pochybenia prokurátora, ale za každých okolností musí dbať na dodržiavanie zákona.

Podľa § 243 ods. 2 Tr. por. predseda senátu nariadi predbežné prejednanie obžaloby vtedy, ak je toho názoru, že vec treba vybaviť rozhodnutím podľa § 244 ods. 1 písm. a/ až i/ alebo ak skutok, ktorý je predmetom obžaloby, pri správnom použití zákona treba posudzovať podľa iného ustanovenia zákona, ako ho posudzuje obžaloba.

V zmysle § 243 ods. 4 Tr. por. pri predbežnom prejednaní obžaloby súd preskúma obžalobu a zákonnosť dôkazného materiálu; predseda senátu alebo ním poverený člen senátu z tohto hľadiska podá správu, pričom sa zameria na otázky, ktoré treba riešiť.

Podľa § 244 ods. 1 písm. c/ Tr. por. pri predbežnom prejednaní obžaloby súd trestné stíhanie zastaví, ak sú tu okolnosti uvedené v § 215 ods. 1.

V zmysle § 244 ods. 2 Tr. por. ak súd dôjde k záveru, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, pri správnom použití zákona treba posudzovať podľa iného ustanovenia zákona, ako ho posudzuje obžaloba, oboznámi s touto skutočnosťou osoby, ktorým sa doručuje rovnopis obžaloby a prokurátora, a vyzve obvineného a prokurátora, aby písomne oznámili

súdu a sebe navzájom návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré dosiaľ nenavrhli. Zároveň ich upozorní na ustanovenie § 252 ods. 2 až 5.

Účelom predbežného pojednania obžaloby je preskúmanie zákonnosti dôkazného materiálu a posúdenie, či sú splnené podmienky na nariadenie hlavného pojednávania alebo je potrebné postupovať v zmysle § 244 ods. 1 Tr. por. V rámci tohto procesu sa súd zaoberá i správnosťou právnej kvalifikácie žalovaného skutku, ako analogicky vyplýva z odseku 2.

Súd nie je viazaný právnym posúdením skutku uvedeným v obžalobe, preto na základe vlastnej úvahy môže dospieť k záveru, že skutok je potrebné kvalifikovať inak, t. j. prísnejšie alebo miernejšie oproti obžalobe, resp. ako iný trestný čin. Za iné posudzovanie sa považuje nielen použitie rozdielneho ustanovenia Trestného zákona, ale aj kvalifikovanie skutku podľa iného odseku príslušného ustanovenia (kvalifikovaná skutková podstata namiesto základnej a naopak).

Až na podklade správne ustálenej právnej kvalifikácie môže súd rozhodnúť o ďalšom postupe a skúmať premlčanie trestného stíhania. Pre dĺžku premlčacej doby je teda podstatná skutočná povaha trestného činu, nie jeho posúdenie prokurátorom v podanej obžalobe. Súd sa preto nemôže iba striktne držať obžaloby, ale je povinný právnou kvalifikáciu vyhodnocovať aj podľa svojho uváženia, s ohľadom na okolnosti spáchania skutku.

Z hľadiska dĺžky premlčacej doby je rozhodujúci názor súdu na právnou kvalifikáciu v čase rozhodovania pri predbežnom pojednaní obžaloby v zmysle § 244 ods. 1 písm. c/ Tr. por., resp. jeho názor po vykonaní hlavného pojednávania, a nie to, ako bol skutok kvalifikovaný obžalobou alebo pri vznesení obvinenia v predchádzajúcich štádiách trestného stíhania.

V danom prípade prokurátor kládol obvinenému za vinu organizovanie usmrtenia M. H. pomocou nástražného výbušného systému, ktorý mal byť umiestnený pod jeho vozidlom, resp. v blízkosti vchodu do diskobaru B.. Iniciováním výbušniny mohla byť spôsobená nenapraviteľná škoda, ujma na zdraví, príp. smrť H. alebo ďalších nezainteresovaných osôb.

Okresný súd postupoval v rozpore s Trestným poriadkom, keď neskúmal konanie obvineného v širších súvislostiach. Krajský súd toto pochybenie nenapravil, preto najvyšší súd rozsudkom vyslovil, že uznesením krajského súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach §§ 193 ods. 1 písm. c/, 244 ods. 1 písm. c/, 215 ods. 1 písm. d/ Tr. por., §§ 219 ods. 1, 2 písm. b/, 67 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. účinného do 30. novembra 2003 v prospech obvineného F. S.. Napadnuté uznesenie a rozsudok prvostupňového súdu zrušil a Okresnému súdu Žilina prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol. Tento súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 1, 2 Tr. por. “

Najvyšší súd, ako to z citovanej časti odôvodnenia jeho napadnutého rozsudku vyplýva, zodpovedal všetky relevantné skutkové a právne otázky potrebné pre rozhodnutie. Je zrejmé, z ktorých konkrétnych zákonných ustanovení pri vyvedení svojich záverov vychádzal, tieto ústavne konformným spôsobom vyložil a správne na vec aplikoval. Tomuto rozhodnutiu ústavný súd nemá čo vytknúť. Najvyšší súd zistil, že všeobecné súdy nižšieho stupňa konajúce vo veci sa nedržali ustanovení platných právnych noriem, ktoré sa na vec vzťahovali, a pri predbežnom prerokovaní obžaloby neskúmali konanie sťažovateľa kladené mu za vinu v širších súvislostiach, a tým aj správnosť v obžalobe uvedenej právnej kvalifikácie stíhaného skutku, ktorou navyše viazané neboli. Tým zo strany okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu najvyšším súdom označených zákonných ustanovení v prospech sťažovateľa.

Napokon sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu ani nekonkretizoval, ktoré zákonné ustanovenia boli najvyšším súdom vyložené nesprávne a v čom mala táto „nesprávnosť“ spočívať.

Záver najvyššieho súdu o porušení zákona v prospech sťažovateľa je podľa názoru ústavného súdu založený na racionálnom, podrobnom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu, a preto nemožno z ústavnoprávneho hľadiska napadnuté rozhodnutie z 24. júna 2015 hodnotiť ako ústavne

neakceptovateľné. Odôvodnenie tohto rozhodnutia je absolútne dostačujúce, jasné, určité, bez akýchkoľvek vnútorných rozporov. V zmysle použitej právnej úpravy sú prijaté závery najvyššieho súdu možné.

Ústavný súd teda konštatuje, že sťažovateľ je po zrušení uznesenia okresného súdu sp. zn. 28 T 53/2013 z 5. decembra 2013 a uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 To 18/2014 z 12. marca 2014 rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 9/2015 z 24. júna 2015 trestne stíhaný z dôvodov (t. j. pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin, ktorého znaky sú uvedené v Trestnom zákone) a spôsobom (t. j. v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku) ustanoveným zákonom, preto k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy jednoznačne dôjsť nemohlo.

Navyše je potrebné poukázať na okolnosť, že po verdikte najvyššieho súdu je dotknuté trestné konanie v stave po podaní obžaloby a nemožno absolútne vylúčiť, aby vo veci konajúce súdy po odstránení najvyšším súdom vytýkaných procesných chýb znovu rozhodli v súlade s predstavami sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť, keďže absentuje príčinná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva byť stíhaný iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a označeným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 9/2015 z 24. júna 2015.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2015